

[Henry Christensen.]

at føre Danmark ind i samarbejdet med det europæiske fællesmarked. Vi kan i venstre erklære os tilfreds med regeringens klart erklærede målsætning i tiltrædelsestalen. Det fremgår heraf tydeligt, at regeringen alene føler sig bundet af og forpligtet over for beslutningsgrundlaget fra maj 1967, som det er bekræftet ved senere lejligheder her i folketinget. Det er også venstres grundlag.

Jeg skal også erklære mig indforstået med de tidsterminer, regeringen har stillet op. Vi underkender ikke, at der i markedspolitikken oven i købet kan vise sig at være visse fordele ved, at socialdemokratiet har fået regeringsansvar. Jeg glæder mig da over, at statsministeren forleden til B.T. kunne erklære, efter at man havde diskuteret sagen i den socialdemokratiske folketingsgruppe om de modstandere, man havde fået ind i gruppen, at selv de 6, som blev valgt på bl. a. kraftig modstand mod fællesmarkedet, ser ud til at ville opgive deres modstand med tiden. Det er et område, jeg ønsker statsministeren held og lykke til.

Venstre er indstillet på at yde sin medvirken i det kommende arbejde. Jeg går ud fra, at i denne historiske sag bør og vil der ikke opstå vanskeligheder med at finde de fornødne samarbejdsformer mellem de kræfter her i tinget, der skal bære denne sag igennem. Jeg vil i øvrigt også gerne understrege, at vi i den kommende tid ikke blot bør understrege og fremhæve vore handelsmæssige og økonomiske interesser i et udvidet europæisk samarbejde, men i måske nok så høj grad gøre vores holdning til solidaritet med det øvrige Vesteuropa klar.

Det andet store hovedområde er jo samfundsøkonomien. Vi er tilfredse så langt, at regeringen prioriterer denne opgave så højt, som tilfældet er. Vi synes nok, det varede længe med en socialdemokratisk erkendelse heraf. Vi synes også nok, at regeringen er startet med i meget høj grad at lade taktiske overvejelser spille ind mere end lysten til en åben og samlet drøftelse med folketinget. Man forstår måske hensigten. Man vender sig i formen i ganske usædvanlig grad imod den foregående regerings indsats. Man retter foregøgende beskyldninger imod den, som heldigvis ikke er almindelige i ordentlig politisk debat. Men i virkelighedens verden læg-

ger man nok så meget et enormt røgsløv ud over den kolossale drejning fra sin egen uansvarlige oppositionspolitik til det ansvar, man føler der følger af regeringsdannelsen.

Skævhederne i vor samfundsøkonomi er jo ikke af ny dato. Det har stort set været hovedproblemerne gennem 1960erne, og igennem alt for mange år var denne udvikling jo omgivet af stor socialdemokratisk ubekymrethed. Den foregående regering tog denne kamp alvorligt op. Jeg vil ikke benægte, at kampen måske først for alvor skærpedes igennem de sidste 2½ år, i øvrigt almindeligvis under voldsom socialdemokratisk modstand. Kampen blev ført på et bredt områdefelt: realkreditreformen, pengepolitikken, den sociale fond, der skulle sikre øget opsparing til gavn for erhvervs livet, var én front, den stadig utilstrækkelige indkomstpøolitik dækkede en anden front, en tredje og ikke mindst afgørende var finanspolitikken, og her måtte i første omgang statsindtægterne bære hovedbyrden, fordi det tager længere tid at bremse udgiftsstigningerne.

Men helt afgørende var det, at der også på denne front og stadig alt for ofte under socialdemokratisk modstand blev taget virkelig fat. Det gjaldt efterhånden såvel statens som kommunernes udgifter. Resultatet er da også blevet, at de offentlige udgifters vækst i løbet af den foregående regerings periode op til det kommende budgetår faldt fra 8 pct. til 5 pct. Det er i kraft af disse led, at de sidste 10 års skæve udvikling nu for alvor er ved at vende. Den nye regering er trådt til, hvor forbrugsstigningen herhjemme er stærkt begrænset, hvor importen stiger mindre end igennem mange år, og hvor eksportstigningerne nu klart overstiger importstigningerne. Den vil yderligere få hjælp af de igennem de seneste måneder opnåede, lykkeligvis forbedrede priser på vore landbrugsekspor og årets store høst. Vi har stadig for stor inflation, men i modsætning til under tidligere socialdemokratiske regeringer, hvor vi ofte lå i toppen, ligger vi nu placeret i midten i forhold til de lande, vi i særlig grad samhandler med.

Hvis den samfundsøkonomiske sanering skal lykkes, må vi derfor først og fremmest fortsætte netop den økonomiske linje, som her var anlagt. Vores opfattelse var, at der var gennemført den fornødne finanspolitiske